

Sygn. akt **XI Ka 976/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca SSO Magdalena Kurczewska-Śmiech

Sędziowie SO Dorota Dobrzańska (spr.)

SO Ewa Bogusz-Patyra

p.o. Protokolanta Wojciech Czajkowski

przy udziale Prokuratora Joanny Majkrzyk

po rozpoznaniu dnia 7 lutego 2017r.

sprawy **T. P.** urodzonego (...) w K.

s. L. i M. z d. K.

oskarżonego o czyn z art. 91 § 4 k.k.s. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 21 czerwca 2016r. sygn. akt **VII K 968/14**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 1540 (tysiąc pięćset czterdzieści) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Dorota Dobrzańska Magdalena Kurczewska-Śmiech Ewa Bogusz-Patyra

Sygn. akt XI Ka 976/16

UZASADNIENIE

T. P. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 21 czerwca 2016 roku w sprawie VII K 968/14 został uznany za winnego tego, że w okresie od dnia 23 kwietnia 2014 roku do dnia 21 czerwca 2014 roku w P., gmina B. oraz w B., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przewoził samochodem bliżej nie ustalonej marki a następnie nadał dwie przesyłki zawierające towar w postaci nie mniejszej niż 2.543 paczki papierosów, nie ustalonych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy, przy czym w dniu 23 kwietnia 2014 roku w P. nadał przesyłkę w postaci grzejników koloru białego ułożonych na jednej palecie z ukrytymi wyrobami tytoniowymi kurierowi FedEx z/S. w celu przewiezienia za pośrednictwem firmy przewozowej (...) z/s w T. i dostarczenia do (...), zaś w dniu 21 czerwca 2014 roku na stacji (...) w B. nadał przesyłkę w postaci dwóch rur z ukrytymi wyrobami tytoniowymi M. G. prowadzącemu działalność gospodarczą (...)w celu przewiezienia z przeznaczeniem dostarczenia do (...), które to wybory tytoniowe były importowane bez zgłoszenia celnego z narażeniem budżetu Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w kwocie 1.651 złotych, od którego kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego wynosi

38.911 złotych, stanowiący przedmiot czynu zabronionego z art. 86 § 4 kks w zb. z art. 63 § 6 kks, to jest przestępstwa skarbowego określonego w art. 91 § 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 w zb. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s w zw. z art. 7 § 2 k.k.s skazany został na karę grzywny w ilości 220 stawek dziennych przy ustaleniu na podstawie art. 23 § 3 kks wysokości jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 70 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony T. P. zaskarżając go w całości.

Wyrokowi zarzucił:

1. Mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadków S. S., A. P., A. Z. (1), W. D. oraz M. G. oraz uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków R. P., Ż. P. oraz M. P., co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że oskarżony naraził budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w kwocie 1651 złotych, od którego kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego wyniosła 38 911 złotych,

2. Mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że skazany był już karany za przestępstwo podobne, w sytuacji zatarcia skazania.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W toku odwoławczej kontroli zaskarżonego wyroku apelacja wniesiona przez oskarżonego T. P. okazała się być chybiona. Sformułowane w niej zarzuty i przytoczona na ich poparcie argumentacja nie zasługują na podzielenie.

Wadliwości zaskarżonego orzeczenia skarżący upatruje przede wszystkim w obrazie przepisu postępowania karnego, a mianowicie art. 7 kpk.

W ocenie Sądu Odwoławczego, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, wina oskarżonego T. P. i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości. Zarówno przebieg rozprawy przed Sądem Rejonowym, jak i treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują, że Sąd ten prawidłowo, nie naruszając zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k., ocenił zebrany materiał dowodowy przyjmując za podstawę orzeczenia całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Podczas oceny zgromadzonego materiału dowodowego zostały nadto uwzględnione wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania, które to rozumowanie jest poprawne, nie zawiera sprzeczności, niekonsekwencji i dwuznaczności, stąd pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Analiza zarzutów apelacji kwestionujących prawidłowość zastosowania przez Sąd I instancji przepisu, który formułuje zasady oceny dowodów, jak również wskazujących na wadliwość poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych prowadzi do wniosku, że wszystkie one sprowadzają się jedynie do forsowania odmiennego poglądu co do winy oskarżonego T. P. a jako takie nie mogły zyskać aprobaty Sądu Okręgowego.

W uzasadnieniu wyroku, odpowiadającym regułom art. 424 kpk, Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione a jakie nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Dokonał również należytej oceny prawnego – karnej czynów. Argumenty zawarte w tymże uzasadnieniu jako logiczne, przekonujące zasługują na aprobatę, nie zachodzi zatem konieczność ponownego, obszernego ich przytaczania.

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom apelującego, poprawnie obdarzył wiarą zeznania świadków S. S., A. P., A. Z. (1), W. D. oraz M. G., którzy dokonywali przewozu zleconych przesyłek przez T. P., opisali w sposób szczegółowy okoliczności nadawania przesyłek. Prawidłowo natomiast odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego T. P. oraz świadków R. P., Ż. P. oraz M. P., wskazując przekonująco powody tej decyzji. Ocena ta została przeprowadzona

zgodnie z logiką i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Przede wszystkim podkreślić należy, że na przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu w takim kształcie pozwolił głównie dowód z zeznań świadków W. D. oraz M. G., którzy rozpoznali oskarżonego na okazywanych tablicach poglądowych, co w zestawieniu z relacjami S. S. oraz A. Z. (2) nie pozostawia żadnych wątpliwości co do winy oskarżonego T. P. i prawidłowej oceny prawnej jego zachowań.

Przeciwnie do twierdzeń apelującego, wiarygodności zeznaniom M. G. oraz W. D. nie odbiera fakt, że na rozprawie nie mieli oni już stuprocentowej pewności, że osoba oskarżonego jest to ta sama osoba, która nadawała przedmiotowe przesyłki. Powołując się na to apelujący zupełnie pominął okoliczność, że na rozprawie w dniu 21 maja 2015 roku M. G. potwierdził odczytane mu zeznania z postępowania przygotowawczego, a następnie tłumaczył odmienności w swojej relacji upływem czasu (k. 184v). Podobnie rzecz się ma w odniesieniu do świadka W. D., który na rozprawie w dniu 31 lipca 2016 r. wskazał, że osoba T. P. jest podobna do tej, która nadawała paczkę. Również potwierdził odczytane mu zeznania a fakt rozbieżności uzasadnił okolicznościami związanymi z upływem czasu oraz wielością osób, z którymi codziennie ma kontakt z racji wykonywanego zawodu (k. 193).

Świadkowie w osobach S. S., A. P., A. Z. (1), choć nie zetknęli się bezpośrednio z osobą dokonującą zlecenia przewozu, to jednak opisali procedurę tych zleceń oraz wskazali na adres odbiorcy oraz nr kontaktowy, który był tożsamy z adresem przesyłek dostarczanych przez przewoźnika M. G.. Również numer telefonu z jakiego kontaktował się nadawca przesyłek pokrywał się w obu przypadkach. Prawidłowo zatem depozycje wskazanych wyżej świadków zostały uznane za spójne, logiczne i uzupełniające się.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższych, korespondujących ze sobą, dowodów nie są w stanie podważyć ani wyjaśnienia oskarżonego, ani zeznania świadków R. P., Ż. P. oraz M. P.. Podjęta natomiast przez apelującego próba wykazania wadliwości oceny zeznań świadków mających zapewnić alibi oskarżonemu nie przekonuje. Prawidłowo Sąd Rejonowy wskazane relacje odrzucił jako niewiarygodne i należycie tę decyzję umotywował w pisemnym uzasadnieniu. Argumentacja ta jest jasna i rzeczowa, stąd nie ma potrzeby jej przytaczania.

W tym miejscu wskazać należy, że z akceptacją Sądu Okręgowego nie mógł spotkać się również zarzut skarżącego dotyczący błędnego przyjęcia, że skazany był już karany za przestępstwo podobne w sytuacji zatarcia skazania. Otóż jak wskazuje sam apelujący, zgodnie z treścią art. 107 §4a kk w zw. z art. 20 § 1 kks, w razie skazania na grzywnę, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania. Wbrew zarzutowi skarżącego, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął fakt karalności T. P. z uwagi na to, że zatarcie skazania w sprawie II K 873/13, wobec wykonania kary grzywny w dniu 1 sierpnia 2016 roku (k. 321) może nastąpić dopiero z dniem 1 sierpnia 2017 roku.

Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi również wymierzona oskarżonemu kara grzywny. Treść uzasadnienia wyroku jak i wysokość kary przekonuje o tym, że Sąd Rejonowy wymierzając ją oskarżonemu uwzględnił okoliczności zarówno obciążające, jak i przemawiające na korzyść, nadając im właściwą rangę i znaczenie, a całość orzeczenia w tym zakresie należycie uwzględnia dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 12 § 2 kks i art. 13 § 1 kks. Sąd I instancji w sposób wolny od błędu ocenił wszystkie okoliczności posiadające wpływ na wysokość kary, a w szczególności ilość wyrobów tytoniowych stanowiących przedmiot przemytu oraz wysokość należności podatkowych narażonych na uszczuplenie przekładającą się na stopień społecznej szkodliwości czynów. Nie bez znaczenia przy określeniu wymiaru kary jest to, że oskarżony godził w dobro prawne jakim jest interes finansowy państwa. Sąd wziął też należycie pod uwagę dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Nie dzieląc zatem w żadnej części zarzutów skarżącego, jak również wobec niestwierdzenia nieprawidłowości podlegających uwzględnieniu z urzędu, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 636 § 1 kpk.

Magdalena Kurczewska-Śmiech Dorota Dobrzańska Ewa Bogusz – Patyra